

**De Ortv Et Progressv Ac Viris Illvstribvs Ordinis
Gloriosissimæ Dei Genitricis, semper Virginis Mariæ de
monte Carmelo**

Trithemius, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1643

Cap. VII. Ioannem Hierosolymitanum Patriarcham XIIV. verum, & quidem Ordinis Carmelitici fuisse Monachum, authoremq[ue] litri, qui inscribitur de Monachorum institutis ad Caprasium, defenditur, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64495)

Carmelita, quo vsque ad hæc tempora gaudent, Cur autem tam varijs nominibus ijdem Religiosi, eiusdemq; Ordinis diuersis temporibus appellati sint, inueniet Lector apud huius Ordinis Historicos.

CAPVT VII.

IOANNEM Hierosolym. Patriarcham XLIV. verum, & quidem Ordinis Carmelitici, fuisse Monachum, Auctoremq; libri, qui inscribitur, de Monachorum Institutis ad Caprasium, defenditur, itemq; Cyrillum Alexandrinum fuisse Carmelitam.

*Hier. Rö.
Baron.*

SEPTIMO non solum Hieron. Rom. cap. 8. *suis defensorij*, sed & Illustriss. Baron. Tom. 6. ad annum Christi 444. obijciunt Ioannem XLIV. Patriarcham Hierosol. non fuisse Ordinis Carmel. nec Auctorem libri *de institut. monachorum ad Caprasium*, qui habetur Tomo 9. Bibliothecæ Sanctorum Patrum. Verba Illustrissimi Cardinalis hæc sunt: *Faceſſat ergo eiſmodi de monachiſmo Cyrilli Fabella, ſicut illa huic haud impar, qua traditur, & Ioannes Hieroſolymorum Epiſcopus fuiſſe etiam monachus Carmelita; ſicut enim hæc leuiter offinguntur, ita & facile refelluntur, flagrans quidem cupiditas nobilitatis auita, cogit interdum homines delirare.* Verum in primis illum monachum fuiſſe diſertis

D. Hiero.

verbis tradit D. Hieronymus in epistola ad Theophilum, vbi loquens de illo, occasione cuiusdam, quæ inter eos erat diſceptationis, hæc ſcribit: *Monachus, pro dolor, monachus & minatur, & imperat exilium & hic monachus Apoſtolicam cathedram habere ſe iactans.* Monachum autem fuiſſe Carmelitanum tradunt Armachanus apud Waldenſem de

Armach.

Morigia.

Platus.

Paleonyd.

Molan.

ſacramentalibus tit. 9. c. 89. Morigia lib. 1. de orig. Religion. cap. 30. Plato de bono ſtatuſ lib. 1. cap. 22. Paleonydorus lib. 2. cap. 6. Molanus in ſuo Martyrol.

die 13. Ianuar. nec non & Trithemius de laudibus *Trithem.*
 Carmelitarum, & communis traditio sacri Ordinis. Illius autem libri Ioannem auctorem fuisse, vbi
 Religiosum Carmelitam se profiteretur, eiusque Religionem eandem esse cum ea, quam Elias instituit, his verbis tradit *D. Cyril.*
 D. Cyrilus Constantinopolitanus in epistola per longa ad Eusebium; *Volumen Constant.*
 de institutione primorum monachorum in lege veteri exortorum, & in noua perseverantium ad Caprasium monachum, est IOANNIS XLIV. Hierosolymorum Episcopi, eius videlicet, qui circa annum Domini quadringentesimum Arcadio & Honorio Imperatoribus, sanctis Epiphanio, & Hieronymo suspectus fuit de heresi Origenis, Latiusq; idem narrat Epist. ad Abbatem Ioachim, quæ habetur in speculo Ordinis Carmelitici libro 8. vbi hæc; D. Cyrilli verba legimus: Fuit autem tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum quidam dictorum Religiosorum Pater miræ virtutis, & perfectionis, Ioannes nomine, qui ceteros consortes suos eiusdem montis monachos, exemplo suo, & magisterio sollicitè inducebat ad perfectionem acquirendam, secundum propheticam disciplinam vitam monasticam per Eliam Prophetam instituta. Quam disciplinam Ioannes eis exponebat ex diuersis litteris, tam veteris, quam nouæ legis, & ex nonnullis tractatibus editis à prædecessoribus suis: qui tandem propter eius sanctitatem in Pontificem Hierosolym. Ecclesia sublimatus, Apostolo Iacobo in Episcopatu eiusdem Ecclesia quadragesimus quartus successit. Hunc Ioannem charissimus eius discipulus, Caprasius nomine, eiusdem montis & Religionis monachus, suppliciter rogauit, ut quæ de institutione huius Religionis, & primis eius Fundatoribus, & de perfectione ad exemplum eorum acquirenda, frequenter disseruerat, dignaretur sibi, & suis consortibus breuiter redigere in vnum volumen, in quo omnia per ordinem intuerentur, ne oporteret eos librorum vniuersitatem euoluere: IOANNES ergo cernens, quod propter occupationes
 V s susceptis

suscepti officij, non posset ulterius iugem in monte Car-
 melo residentiam habere: quod Caprauius ab eo fla-
 gitauerat, opere compleuit; scripsit enim eloquio, &
 litteris Græcis in quodam libro primariam nostræ Re-
 ligionis institutionem, & de Fundatorum eius digni-
 tate. Cum ergo Cyrillus vir fuerit doctrina præ-
 cellentissimus, atque Tertius Latinorum in Car-
 melo Prior, quoniam pacto latere eum potuit, verè
 ne Ioannis XLIV. volumen esset, procurante Ay-
 merico e Græco Latine reddi? aut si ipsum res hæc
 latuit, quorsum vir ille sanctissimus, & fidelis ami-
 cus Dei, ut eum vocat Molanus ad diem 6. Martij
 femota omni dubietate, tam serio confratri suo
 Eusebio Priori Eremitarum montis Neroi descri-
 bit. Ioannem Hierosolymitanum XLIV. Episcopum
 temporibus Arcadij, & Honorij Imperatorum insti-
 tuti Carmelitarum antiquitatem, & primordia
 Græco idiomate conscripsisse, atque eadem scripta
 nuper iussu Aymerici, in gratiam Eremitarum La-
 tinorum latinitate donata: sapientiss. Ferdinandus
 de Salazar e Societ. IESV, in lib. suo Epologetico pro
 immaculata B. Mariæ Virg. Concept. argum. 12.
 seculo 4. ita de Ioannis nostri monachatu & dicto
 eius libro loquitur: Illud, ait, scias velim, illustri-
 Card. Baronium & Bellarminum serio affirmasse, li-
 brum illum de institutione Monachorum, non esse
 IOANNIS Hierosolymitani germanum opus, ea ra-
 tione inducti, quia meminit Carmelitarum, eorumq;
 habitum graphicè describit, quos, aiunt, IOANNE
 Hierosolymitano longè posteriores fuisse. Sed absit, ut
 ego Carmelitanis Patribus inuideam, ut & dictum
 IOANNEM inter suos protopatres numerent, & tam
 nobile, tamq; antiquum pro immaculata Virginis con-
 ceptione testimonium, inter sua Religionis ditissimas
 gazas ostentant. Vidi certè (nota Lector, & pondera
 huius Doctotis verba) atque evolui non pauca anti-
 quitatis monumenta, ut in hac controuersia aliquid
 certo definirem; nihil tamen compari, quod non sua-
 deret præ-

Molanus.

deret promissum Ioannem Carmelitam fuisse & dictum de institutione Monachorum librum, ab ipso conscriptum, atque adeo hanc sententiam, libens amplexor, & grauiissimo, antiquissimoq; Ordini, qua sua sunt libens restituo. Hæc ille. Præterea librum illum tanquam vero eius auctori tribuendum esse Ioanni XLIV. expressè fatentur, Vincentius in suo speculo historiali, Philippus Ribottus in præfatione librorum de Instit. Carmelitarum, Thomas Waldensis de Religiosorum statu contra Wicleph, Bapt. Mantuan. in sua Apologia pro Carmel. Ioannes Paleonydorus in epist. ad patrem Rumoldum & lib. 2. antiquitatis Caumelitanae cap. 6. Hieron. Platus lib. 2. de bono status Relig. c. 22. Azorius institutionum moralium libro 12. c. 23. Hi omnes alijq; quamplurimi, disertis verbis fatentur auctorem istius libri fuisse Ioannem XLIV. Hierosolymorum Episcopum ex Carmelitis assumptum, qui floruit Arcadio & Honorio Imperatoribus: quibus accedit, quod in impressione secunda Bibliothecæ Sanctorum Patrum Tom. 9. facta prius diligenti examine per grauiissimos viros historiarum peritissimos, an illius libri author esset Ioannes XLIV. cum id verissimum esse reperirent, appositus est denuò ille sub nomine Ioannis Hierosolymit. XLIV. Patriarchæ: quare minimè crediderim Alumnos huius sacrae Religionis inanis gloriae ambitione laborantes (vt putat Cardinalis Baron.) arrogasse sibi, hunc Patriarcham assumprum fuisse ex suo Carmelitano Ordine; nam si cupidine nobilitatis auitæ mentiri libuit, cur hunc Ioannem XLIV. Hierosolymorum Episcopum Carmelitam esse voluerunt potius, quam Iustum, vel Zachæum, Thobiam, vel Beniamin, Ioannem, vel Mathiam, vel Philippum, Senecam, vel Iustum, Leui, vel Ephræm, Iudam, vel Marcum, Cassianum, vel Publium, Maximum, vel Iulianum, Gainum, vel Capitonem, vel Antonium, Valentem, vel Dolychianum, Narcissum, vel Elium, Germanium,

Vincent.

Philip.

Ribottus.

Thom.

Waldens.

Mantuã.

Ioan. Pa-

leonyd.

Hieron.

Plat. li. 2.

de bono

statu re-

lig. c. 22.

Azorius.

Biblioth.

SS. Patrũ.

Baron.

manium,

manium, vel Gordium, Narcissum vel Hermonem, alijs Thermonem, Macharium vel Maximum. Nam isti omnes Episcopi Hierosolymitani fuerunt, & melior eorum pars monachi: si (inquam) cupidine lucri, ambitionis, nobilitatis auitæ, cur huic vni, si fingere libuit, & præsertim de erroribus Origenis grauissimè notato potius, quam cuiquam ex supra dictis nullius erroris suspectis librum ad *Caprasium* appinxerunt?

Porro, cum ex prædictis omnibus non obscure liqueat *Ioannem XLIV.* Patriarcham Hierosol. verè fuisse monachum Carmelitam, oportet eum nunc vindicare ab hæresi sibi à nonnullis imposita. Etenim idem *Illustriss. Cardinalis Baronius Tom. 4.* ad annum Christi 392. vocat illum, Origenis errorum patronum, & Origenistarum fautorem, quod confirmat ex varijs locis *D. Epiph.* & *Hieron.* in epistol. ad illum scriptis. Verum ego, tam apud sanctos Patres, etiam *Hieron.* & *Epiph.* quam apud grauissimos auctores reperio, virum fuisse, non solum ab omni hæresi alienum, sed hæreticorum acerrimum impugnatores, ac insigni sanctitate conspicuum; & quidem in primis *Anastasius Papa* in epistola ad ipsum *Ioannem* de *Ruffino* ei relectus, ac vt Origenistam eum damnans; ipsum *Ioannem*, vt sanctissimum his verbis commendat: *Vt amor tuo gratias ago, ita splendorem tue sanctitatis, & eas, quas in Domino habes virtutes, subinde quoddammodo, paruitatis nostræ favorabilis sermo prosequitur. Tam eminenter, vir omnium præstantissimi, laudum fulges nitore conspicuus: vt par esse meritum sermo non possit. Porro tanto titularum tuorum raptum incitamento, vt etiam, quod impetrare nequeo, audent non desinam. Iam hoc de laudibus est tuis, quod me tantum de cælestis animi istius serenitate laudasti: tu enim Episcopatus ordo perspicuus, per vniuersum orbem velut radians, etiam ad nos splendoris sui detulit claritatem. Hæc ANASTASIUS Papa, qui certe non*

*Card.
Baron.*

D. Epiph.

*Anast.
Papa.*

ita serio Ioanne laudaret, si aliqua Origenis labe inureretur. Diuus Cyrillus Constantinopolitanus in Epistola ad Abbatem Ioachim, & epistola ad Eusebium Eremitam Montis Neroi, ita de eius sanctitate testatur: *Fuit autem tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum, in Monte Carmelo Pater dictorum Religiosorum, quidam vir mira virtutis, & perfectionis Ioannes nomine, qui ceteros consortes suos eiusdem Montis incolas, exemplo suo, & magisterio sollicitè inducebat ad perfectionem acquirendam, secundum propheticam disciplinam vita monastica per Eliam Prophetam instituta. Sanctus Theodoretus libro 5. cap. 25. & 37. in hunc modum de Ioanne loquitur: Hierosolymorum Ecclesia presidebat IOANNES, vir mirabilis, successor Cyrilli. Trithemius deinde præcitato loco sanctissimum illum appellat; vnde doctissimus Molanus inter Diuos, quos in suo Martyrolog. refert, adscribit Ioannem in hæc verba: Item S. IOANNIS Episcopi Hierosolymitana Ecclesie, Ordinis Carmeli Professoris: sed & ante illos eius sanctitatem commendauit Nicephorus Callistus lib. 14. cap. 30. dum ait: Hierosolymis Cyrillo, diuinus IOANNES successerat & li. 16. c. 34. hæc verba habet: Patriarcha IOANNES vna cum sanctis illis viris, postquam non breuissimo tempore superuixit, Petrum Ecclesie suae, & pietatis simul successorē reliquit. Ibidem etiam tradit Hæreticorum oppugnatorem accerrimum fuisse, in cuius testimonium refert, illum religioso quodam stratagemate illulisse Seuerum Imperatorem, vt cum ille expectaret, eius errores approbandos à Ioanne, ille publicè eos damnauit, verba Nicephori sunt hæc: IOANNES suggestum conscendit ex vtraque parte, Sabbæ, & Theodosij propugnatorum fidei manibus vtrisque suffultus, atque vbi paululum continuit, & multitudinem etiam mussitare audiuit, minus sanam fidem, anathemate condemnari debere, fiducia plenus, huiusmodi protulit verbum; Si quis Eutyheti, & Nestorio, &*

D. Cyrill.

S. Theod.
Trithem.

Molan.

Niceph.
Callistus.Idem
Niceph.

Seue-

Seuero, & Sotherico Cæsareæ Cappadocum Episcopo assentitur, *anathema sit.*

Posselin.

Atque hinc est, quod doctissimus Posselinus ex Ordine Iesuitarum Tomi 2. fol. 205. ab omni heresi alienum imò sanctitate clarum illum prædicat in hæc verba: IOANNES Hierosolymitanus Episcopus, quem Gennadius in Catalogo (inquit) scripsisse aduersus obtrectatores studij sui librum, in quo ostendit, Origenis se ingenium non fidem sequutum, reprobatur à Baronio annalium Tom. 6. sub anno Domini 444. Leonis autem quinto sui Pontificatus, monstrante eum haud fuisse Carmelitam, id quod Petrus Lucius asseruit, faciens eum Patriarcham Hierosolymitanum ab Adriano Pontifice Maximo huius nominis primo è monasterio Montis Carmeli eam ad dignitatem ob vita sanctitatem, atque doctrinam euectum, & claruisse anno septuagesimo supra septingentesimum, scripsisse vero ad fratres quasdam hortatorias epistolas; at qui aquinocasse Petrum Lucium conijcitur, cum de Ioanne illo, de quo Gennadius scribit, aliunde constet eum vixisse anno quadringentesimo, & quod excurrit, ac scripsisse quidem hortatorias epistolas, sed & librum aduersus obtrectatores nominis sui, quo in opere purgare se voluit Hieronymo, atque Epiphano de crimine Origenis: qui & ad Caprasium composuit librum de institutione primorum Monachorum, quem Aymericus Antiochenus Patriarcha è Græco Latinum reddidit, quique Venetijs ita in lucem prodijt. Hæc Posselinus. Causa autem, ob quam D. Hiero-

D. Hiero. nymus & Epiphanius aduersus Ioannem scripserunt, monentes, ne Origenis erroribus adhereret, ea certe fuit quod crebro ipse Origenis ingenium summopere laudare solitus erat; vnde multi & eius doctrinam illum approbare coniectabant, & hinc dicti Patres ansam sumpserunt ad ipsum corripiendum, quod tandem non ignorans D. Epiphanius in epist. ad ipsum Ioannem, inquit: *Video quod propter hanc causam omnis vestra indignatio concitata sit,*
quod

quod dixerim vobis, Arrij Patrem, Originem scilicet, & aliarum haresium radicem, & parentem laudare non debetis. Ecce habitus est Ioannes Origenista, non quia eius errorum sectator, sed ingenij laudator esset, vt & ipse Ioannes fatetur in libro, quem scripsit aduersus sui nominis obrectatores. Vnde D. Hieronymus, qui aduersus Ioannem præ ardore sui zeli scripserat, putans, illum erroribus Origenis adherere, postea veritate cognita id retractauit, & quam antea, tanquam Origenistam abiecerat, postea vt orthodoxæ fidei verum cultorem amplecti non dubitauit. Etenim in epistola ad Theophilum carpit illum, quod Ioannem reprehendisset: verba eius sunt hæc: *Liberè Reuerentia D. Hierb.*
vestra loquor, dolebamus, te nimium esse patientem, & ignorantem Magistri gubernacula, gestiebamus in interitum perditorum. Sed vt video, exaltasti manum diu, & suspendisti plagam, vt ferires fortius. Super susceptione cuiusdam, non debes contra urbis huius dolere Pontificem, quia nihil tuis litteris præcepisti, & temerarium fuit de eo, quod nesciebat ferre sententiam, tamen reor, illum nec audere, nec velle, te aliquando ledere. Hæc D. Hieronymus. Quibus recitatis, subdit Illustris Cardinalis Baronius Tom. 5. Baron,
ad annum 399. hæc verba: Hieronymus excusat Ioannem Hierosolymitanum Episcopum de communicatione ante cum Origenista inita, de que eius animi consilio inharendi ipsi Theophilo. Adde, quod & D. Augustinus disertis verbis eius sanctitatem attestatur. nam libro 2. contra litteras Petiliani, cap. 51. D. Aug.
dixit: Cathedra quid tibi fecit Romana Ecclesia, in qua Petrus sedit, & in qua hodie Anastasius sedet, vel Ecclesia Hierosolymitana, in qua Iacobus sedit, & in qua hodie Ioannes sedet, quibus nos in Catholica fide vni connectimur, & à quibus vos nefario furore separatus. imò & Baronius præcitato loco, ait: D. Au. Idem.
Augustinus IOANNIS mores, sanctitatemq; suo tempore mirificè coluit. Ac iterum alibi, Atque hinc, inquit, patet,

patet, IOANNEM nomen percelebre habuisse, & optimi
 Catholici, eiusq; fidem in ore omnium versari, tam in
 Oriente, quam in Occidente. In centuria etiam i. l.
 Catalogi scriptorum Britanniaë hæc memoranda
 lego: Palladius Græcus primus Scotorum Apostolus,
 Ioannis XLIV. Hierosolymorum Episcopi discipulus
 olim fuit, ut author est Nicolaus Harlemius, dum ad-
 huc Eremita cultor, solitaria Syria loca, potissime Car-
 melum incoleret. Eius, inquam, Ioannis, qui ad Ori-
 genis allegoricum dogma Hieronymi, atque Epiphani
 in se concitavit scripta, quibus tamen ipse suis
 rationem reddens, respondit, se non Origenis fidem, sed
 ingenium esse imitatum, ediditq; librum contra
 studij obrectatores, & de institutione primorum
 Monachorum librum allegorijs plenum, quem è Græ-
 co translatum vidi. Sed quid in his nimium moror-
 cum adhibita distinctione duplicis Ioannis a gra-
 uissimis Doctoribus acceptata innocentia Ioannis
 Hierosolymitani facile innotescat: duo fuerunt an-
 tiquis temporibus Ecclesiæ Hierosolymitanae Epi-
 scopi, Ioannis nomine insigniti, ambo Carmeliticæ
 disciplinæ professores, vnus illorum vir fuit sanctis-
 simus, qui librum scripsit ad Caprasium, alter hære-
 seos author controuertitur, ille iunior, hic anti-
 quior. Hanc, quam trado distinctionem, diserte
 prodiderunt collectores epitomes, quæ dicitur
 Conradi Gesneri, quam si impugnatores aduertis-
 sent, minime forsan asseruissent, Ioannem XLIV.
 Episcopum monasticæ disciplinæ patrem, plenum
 sanctitate, insignem miraculis, hæreticum fuisse
 Origenistam, sed potius falsò habitum, vt talem
 Eruantur hæ tenebræ, & oriatur lux, vt cognoscan-
 tur, qui Domini sunt. Nec latuit hæc distinctio do-
 ctissimum illum, & de Ecclesia Catholica optime
 meritum Ioannem Molanum, qui in suis ad Mar-
 tyrologium Vsuardi additionibus, eo die, quo na-
 talis Ioannis adnotatur, videlicet pridie Idus Ianua-
 rij, ipsum Ioannem iuniorem inscripsit, adiungen-
 eum Ord. Carmeli professorem fuisse.

Centuria.

Nicol.
Harl.

Molanus.

Por

Porro, vt obiectioni Illustrissimi Baronij ex in- *Baron.*
 tegro satisfaciam, restat ostendere verum, quod
 falsum ipse putat, scilicet *D. Cyrillum Alexandri-*
num Carmelitam fuisse: sanè hoc clarissimè patet
 ex Officio proprio, à multis Romanis Pontifici-
 bus, approbato, quo vtitur sacer Ordo Carmelita-
 rum in die *S. Cyrilli*. Deinde ex Chronico anti-
 quissimo manuscripto, in Bibliotheca *S. Ludouici*
 Galliarum Regis reperto, & vt creditur, ex Orien-
 te deportato, in quo subiecta verba legimus: *In*
Concilio Ephesino, quod fuit celebratum per CC. E-
piscopos, anno Domini 431. presidebat loco Papa Cæ-
lestini I. B. CYRILLVS monachus montis Carmeli,
 qui ob sanctitatem vite &c. Ioannes Trithemius in *Trithem.*
 lib. suo de Scriptor. Eccles. de Cyrillo Alexand. sic lo-
 quitur: *Cyrillus Episcopus Alexandrinus, Doctor*
Græcus, montus Carmeli quondam decus, & cultor
insignis, &c. & iterum in lib. de viris illustribus Ord.
Carmel. Cyrillus Ordinis Carmelitici Monachus,
postea Episcopus Alexandrinus &c. Trithemij nobi-
 lissimi scriptoris sententiam sequutus est Ioannes
 Rioche Franciscanus lib. 2. de S. Ecclesia Doctoribus Ioannes
 cap. 24. vbi ait: *Hic B. Augustinus fuit vita monasti- Rioche.*
ca, vt & B. Hieronymus, Basilius, Gregorius, & Cy-
rillus Alexandrinus, qui fuit ex congregatione mon-
tis Carmeli. Suffragatur Arnoldus a Villanoua *Arnold. de*
 S. Theologiae professor in epist. ad Regem Aragonia *Villanoua,*
 inquit: *Temporibus predicti S. Ioannis XLIV. Pa-*
triarcha Hierosoly. mortuo Patriarcha Alexandrino
Theophilo, anno Domini 403. Cyrillus Eremita
montis Carmeli, Episcopus Alexandrinus 28. ordi-
natur. Vir fuit vita sanctissima, fideiq; Catholica fi-
delissimus propugnator, strenuusq; hereticorum de-
bellator. Hic apud Alexandriam nedum claris, sed &
Christianis ortus parentibus, ab auunculo suo Theo-
philo Athenas missus, ibi adeo profecit, vt breuis
adeptus fuerit Doctoris insignia. Audiens autem S. Io-
annis in Hierusalem bonam famam, dum ipsius pra-
 X *sentia*

- sentia aliquamdiu fruitus fuisset, iunctus Fratribus Carmeli, in Religione speculum illis dedit fulgentissima sanctitatis. Idem testantur Paleonydorus lib. 2. de orig. & progres. Ord. Carm. cap. 7. Bapt. Mantuan. lib. 1. de sacris diebus. & in Apolog. pro Carmel. Guilielmus Eisengreinius centur. 1. Hist. Eccles. par. 3. dist. 1. tit. de Monach. Carmel. Ioannes de Hilduno in explanatione illius, Datus est ei decor Carmeli. Thomas Episc. Norvvicensis, Thomas Waldensis in lib. de Sacramental. Thomas à Iesv lib. 1. Antiqu. Carm. cap. 12. Didacus Coria in dilucid. lib. 9. cap. 18. tandem, præter alios complures, Historia Hierosolymitana & Alexandrina citat. à Paleonydoro lib. 2. cap. 7. Immemorialis etiam traditio totius Ordinis Carmelitarum, qui illum tanquam sanctum suæ disciplinæ professorem, & ex Apostolico indulto natalem illius celebrat. id satis superq; probat.
- Porro sciendum quod sacra Carmelitarum Religio, tres habuerit huius nominis viros, sanctimonia & eruditione celeberrimos: quorum primus est præclarus ille CYRILLVS Hierosolymitanus Antistes ex Carmelo assumptus, cui successit in generali Carmeli præfectura, vti & postmodum in Patriarchatu Hierosolymitano, prædictus S. Ioannes Hierosolymitanus, teste Paleonydoro lib. 2. cap. 6. scripsit hic Cyrillus in adolescentia Catecheses, quæ nunc latine & græcè extant. Obijt anno 386. Theodosio imperante. Celebratur eius festum 18. Martij, quem hoc commendat Elogio Martyrologium Romanum: Hierosolymis S. Cyrilli Episcopi, qui ab Ariano multas fidei causa perpeffus iniurias, & ab Ecclesia sua sepe pulsus, tandem sanctitatis gloria clarius in pace quieuit; cuius intemerata fidei synodus œcumenica Damaso scribens præclarum testimonium dedit.
2. Secundus huius nominis Carmelita, est S. CYRILLVS Alexandrinus Episcopus; de quo paulo ante pluribus egimus. Agitur eius dies festus apud Latinos 28. Ianuarij, apud Græcos vero 9. Junij. Obijt anno

Paleonyd.
Bapt. Māt.
Eisengrei.
Ioan. de
Hilduno.
Thom.
Norvvic.
Waldens.
Didacus
Coria.
Hist. Hierosolymit.
Alexandrina.

Sacer Ordo Carmelit. tres habuit
Cyrill.
sanctitate & doctrina celeberrimos.
1.
S. Cyrillus Hierosol.

2.
S. Cyrillus Alexand.

anno 444. porro tanti patris præconia non vnius tantum, vel alterius inueniuntur testimonio comprobata, sed duorum œcumenicorum Concil. Ephesini & Chalcedonensis actis celebrata, atque firmata.

Tertius autem eiusdem nominis Carmelita, est S. CYRILLVS, dictus *Constantinopolitanus*, eo quod Constantinopoli ortus sit, cuius testimonio aliquoties vsi sumus in hoc libro. Fuit hic Tertius Prior Generalis Latinorum Carmelitarum, successor S. Brocardi, in docendo vberimus, in disputando acerrimus, in prædicando ardentissimus. Claruit Philippo & Othone imperatoribus circa an. 1200. celebratur eius Festiuitas 6 Martij.

3.
S. Cyrillus
Constantinopolit.

CAPVT VIII.

Quod sub Alexandro Pontifice primum (vt illustrissimus Card. Baronius videtur asserere) Ordo Carmelitarum non sumpserit exordium, neque ab Aymerico Patriarcha Antiocheno, vt quidam censent: Seruasseq; iam ante hæc tempora hunc Ordinem tria Religionis vota essentialia.

O Craudè contra antiquitatem Carmelitanæ Religionis obiecit Illustrissimus Cardinalis Baronius Tom. 12. ad annum Dom. 1181. ab Alexandro Pontifice exordium habuisse verba eius sunt hæc: *Antequam ab Alexandro ad eius successorem conuertamus orationem, constantior illa videtur assertio, quod Ordo Religiosorum Carmelitarum, qui in Palestina, in ipso Carmelo monte fixere sedes, sub eodem Alexandro Romano Pontifice sumpsit originem: quoto anno autem eius Pontificatus, habetur incertum.* Deinde addit, primordia huius Religionis deberi Aymerico Patriarchæ Antiocheno. Ad hanc obiectionem euertendam eruditus author Petrus Wastelius in suo libro *Apologetico pro Ioan-*

Baron.